> Liczyliście na wiele, a oto było tego mało, a to, co przynieśliście do domu, ja rozdmuchałem. Dlaczego? – mówi PAN zastępów. Dlatego że mój dom jest pusty, podczas gdy każdy z was troszczy się o swój dom.
>
> *— Aggeusza 1:9*

Książka: Stary Testament / Aggeusza
Tematy: kara, szacunek, wdzięczność, sprawiedliwosc, egoizm, służba

Interpretacja:
Biblijny werset z Księgi *Aggeusza 1:9* ukazuje niezadowolenie wynikające z nieustannych poszukiwań pozbawionych właściwego kierunku. Słowa: *„Liczyliście na wiele, a oto było tego mało”* wskazują, że dążenie do osobistego spełnienia na własną rękę – bez obecności Boga – jest zadaniem trudnym i nieprzynoszącym prawdziwej satysfakcji.

Werset ten mówi również o konieczności życia w prawości. Fraza *„a to, co przynieśliście do domu, ja rozdmuchałem”* pokazuje, że brak prawości i oddania Bogu może prowadzić do poważnych konsekwencji.

Bóg oznajmia, że Jego dom jest pusty. Dom ten symbolizuje Kościół – miejsce, w którym Bóg pragnie odbierać cześć i utrzymywać bliską relację ze swoim ludem. Jest to miejsce, w którym wierzący gromadzą się, by czcić Boga i słuchać Jego słowa. Widzimy, że ów dom Boży stał się miejscem pustym i zaniedbanym. Ludzie zapomnieli o Bogu i skupili się na zaspokajaniu własnych pragnień, odkładając na bok obowiązek oddawania Mu czci i okazywania oddania.

Biblia uczy nas, że jako dzieci Boże musimy stawiać Boga ponad wszystkim innym. Tak jak oczekiwał tego od Izraelitów, tak i od nas oczekuje całkowitego oddania i

nieustannego służenia Mu. Powinniśmy dążyć do coraz bliższej więzi z Bogiem, zamiast koncentrować wysiłki na pogoni za dobrami materialnymi. Zamiast skupiać się wyłącznie na własnych pragnieniach, musimy starać się być posłuszni Bogu i pozwalać Mu kształtować nasze życie zgodnie z Jego wolą.

Co więcej, musimy pamiętać, że nasza relacja z Bogiem nie może się rozwijać, jeśli porzucamy dom Boży. To właśnie w Kościele czerpiemy siłę i duchowe pożywienie jako dzieci Boże. *Kościół* jest miejscem, w którym znajdujemy wsparcie emocjonalne i duchowe – przestrzenią do wielbienia Boga, modlitwy i dzielenia się wiarą z innymi wierzącymi.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Nawróćcie się i odwróćcie się od wszystkich swoich występków, aby nieprawość nie stała się waszą zgubą.
>
> *— Ezechiela 18:30*

Książka: Stary Testament / Ezechiela
Tematy: kara, nawrócenie, grzech

Interpretacja:
Ezechiela 18:30 mówi o odpowiedzialności, jaką ponosimy przed Bogiem za nasze czyny i decyzje. Jesteśmy sądzeni na podstawie własnych uczynków i postaw, a nie czynów czy postaw naszych rodziców lub przodków. Aby uniknąć zguby, jesteśmy wzywani do okazania skruchy za nasze przewinienia i odwrócenia się od grzechu.

Boża sprawiedliwość

Należy podkreślić, że Boży sąd jest sprawiedliwy i bezstronny. Każdy człowiek jest sądzony według własnego postępowania, co wskazuje, że Bóg zna nasze myśli, intencje, postawy i pobudki. Nie sądzi nas za przynależność do określonej rodziny, kultury czy rasy, lecz za wybory, których dokonujemy w życiu.

Znaczenie skruchy

Wezwanie do skruchy przewija się przez całą Biblię. Oznacza ono uznanie własnych błędów i uchybień, porzucenie ich oraz dążenie do przemiany życia i zwrócenia się ku Bogu i Jego przykazaniom. Innymi słowy, wiąże się to z całkowitym nawróceniem. Skrucha to nie tylko poczucie smutku czy wyrzuty sumienia z powodu popełnionych czynów; to także działanie mające na celu ich naprawienie – czyli zmianę postępowania.

Związek między bezprawiem a zgubą

Werset ten wyraźnie wskazuje, że bezprawie – czyli brak sprawiedliwości lub obecność niegodziwości – może prowadzić do naszej zguby. Nasze błędne decyzje mogą mieć poważne, długotrwałe konsekwencje nie tylko dla naszego życia, ale także dla życia osób z naszego otoczenia. Istnieje jednak dobra wiadomość: możemy uniknąć zguby. Bóg oferuje nam drogę wyjścia poprzez skruchę i nawrócenie.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Oto błogosławiony człowiek, którego Bóg karze; nie gardź więc karceniem Wszechmocnego.
>
> *— Hioba 5:17*

Książka: Stary Testament / Hioba

Tematy: kara, błogosławieństwo, cierpienie

Interpretacja:
Hioba 5:17 to biblijny werset przypominający nam o Bożej mądrości i Bożym pouczeniu. *Księga Hioba* opowiada historię sprawiedliwego i bogobojnego człowieka, który musiał zmierzyć się z licznymi próbami i cierpieniami. W tym wersecie *Elifaz*, przyjaciel Hioba, radzi mu, by przyjął Boże pouczenie i zdobył Bożą mądrość, która pozwoli mu pokonać trudności.

Przyjmij Boże pouczenie

Werset ten uczy nas, jak ważne jest przyjęcie Bożego pouczenia w trudnych chwilach. Słowo tłumaczone w oryginale hebrajskim jako *„błogosławiony*" może również oznaczać *„szczęśliwy"* lub *„mający szczęście"*. Innymi słowy, błogosławieni są ci, którzy przyjmują Boże pouczenie, ponieważ dzięki niemu Bóg wskazuje nam właściwą drogę i pomaga wzrastać w duchowej mądrości.

Słowo *„poucza"* (lub „koryguje" czy „wychowuje") odnosi się w tym wersecie do Bożego wychowania, które ma nas prowadzić przez życie. Takiego pouczenia nie zawsze łatwo jest się poddać, lecz jego owocem może być zdrowsze życie i silniejsza wiara.

Nie lekceważ pouczenia Wszechmogącego

Werset ten uczy nas również, by nie odrzucać Bożego pouczenia. Często tak bardzo skupiamy się na własnych drogach i myślach, że stajemy się głusi na głos Boga w naszym życiu. Jeśli znajdziemy się w takiej sytuacji, ryzykujemy, że przeoczymy kierunek i mądrość, które Bóg pragnie nam objawić.

Zamiast ignorować Boże pouczenie, powinniśmy go słuchać i wyciągać z niego wnioski. Boże pouczenie bywa czasem bolesne, lecz jeśli je przyjmiemy i wprowadzimy w życie, pomoże nam ono wzrastać i dojrzewać w wierze oraz doświadczeniu.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Umie Pan pobożnych wyrwać z pokusy, a niesprawiedliwych zachować na dzień sądu, aby byli ukarani.
>
> *— II Piotra 2:9*

Książka: Nowy Testament / II Piotra
Tematy: kara, sadzic, Zbawienie, pokusa

Interpretacja:
II Piotra 2:9 mówi o Bożej zdolności do wybawienia nas z pokus oraz do ukarania tych, którzy żyją niegodziwie. Fragment ten podkreśla, jak ważne jest zaufanie Bożej łasce i Jego woli, abyśmy mogli wyjść zwycięsko z prób, którym poddawane są nasze decyzje.

Werset ten pojawia się w kontekście wezwania apostoła *Piotra*, by chrześcijanie mieli się na baczności przed fałszywymi nauczycielami i ich zwodniczymi działaniami. Piotr zachęca wiernych, by nie podążali za takimi naukami, gdyż mogłoby to pociągnąć za sobą poważne konsekwencje dla ich życia.

W tym ujęciu werset ten wskazuje na potrzebę czujności oraz szukania Bożej pomocy w pokonywaniu życiowych pokus i przeszkód. Boża wola stanowi naszą siłę w chwilach słabości i pozwala nam wytrwać na wyznaczonej przez Niego drodze.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Głoś słowo Boże, nalegaj w porę i nie w porę, upominaj, strofuj i zachęcaj ze wszelką cierpliwością i nauką.
>
> *— II Tymoteusza 4:2*

Książka: Nowy Testament / II Tymoteusza

Tematy: kara, Ewangelizacja, cierpliwość

Interpretacja:
II Tymoteusza 4:2 podkreśla znaczenie głoszenia *Słowa Bożego* w każdym czasie, bez względu na okoliczności. Greckie słowo tłumaczone jako *„przekonywać”* sugeruje wytrwałość i usilne zachęcanie; uczy nas to, że głoszenie Słowa Bożego nie jest kwestią wyboru, lecz zadaniem, które musimy realizować niezachwianie, nawet w trudnych chwilach.

Głoś Słowo i bądź gotowy

Wezwanie do głoszenia Słowa Bożego powinno stanowić stały element naszego życia. Nie powinniśmy czekać na idealny moment czy sprzyjające warunki; musimy być gotowi w każdej chwili, by wykorzystać każdą nadarzającą się okazję.

Warto pamiętać, że głoszenie Słowa Bożego bywa niekiedy trudne lub wiąże się z dyskomfortem, zwłaszcza gdy poruszamy kwestie potencjalnie kontrowersyjne. Jednak wspomniany werset wzywa nas do działania z cierpliwością i starannym nauczaniem, co oznacza, że musimy być przygotowani na wyjaśnianie i uzasadnianie naszych argumentów w oparciu o Słowo Boże.

Upominaj, karć i zachęcaj

Oprócz głoszenia Słowa Bożego jesteśmy również powołani do upominania, karcenia i zachęcania. Pojęcia te odnoszą się odpowiednio do przekonywania, korygowania postaw oraz motywowania naszych słuchaczy. Nie chodzi tu jedynie o przekazywanie wiedzy, lecz o prowadzenie ludzi do zmiany sposobu myślenia i życia zgodnie z Bożymi przykazaniami.

Trzeba przyznać, że takie zadania bywają trudne i stresujące, zwłaszcza gdy wiążą się z koniecznością skorygowania czyjegoś postępowania lub wezwania do zmiany. Jako chrześcijanie musimy jednak dostrzegać, że praca ta jest kluczowa, by pomóc ludziom odnaleźć właściwą drogę i żyć zgodnie z wolą Bożą.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> A przede wszystkim, moi bracia, nie przysięgajcie ani na niebo, ani na ziemię, ani nie składajcie żadnej innej przysięgi. Lecz niech wasze „tak” będzie „tak”, a „nie” niech będzie „nie”, abyście nie byli sądzeni.
>
> — *Jakuba 5:12*

Książka: Nowy Testament / Jakuba
Tematy: kara, uczciwość, sadzic, głoszenie, prawda

Interpretacja:
Werset *Jakuba 5:12* wzywa nas do zachowania uczciwości i spójności w słowach oraz czynach w każdej sytuacji. *Jakub* zachęca w nim, byśmy nie składali przysiąg – czyli nie podejmowali obietnic ani zobowiązań, których nie jesteśmy w stanie dotrzymać. Zamiast tego wzywa nas do mówienia prawdy i jasnego wyrażania się, aby uniknąć potępienia.

Znaczenie uczciwości i spójności w naszych słowach

Istnieje wiele powodów, dla których powinniśmy być uczciwi i spójni w tym, co mówimy. Po pierwsze, jako chrześcijanie jesteśmy powołani do naśladowania *Jezusa*, który zawsze mówił prawdę i dotrzymywał swoich obietnic. Co więcej, jeśli chcemy uchodzić za osoby rzetelne i godne zaufania w oczach innych, kluczowe jest, aby nasze słowa szły w parze z czynami.

Ponadto uczciwość i spójność w wypowiedziach pomagają nam być bardziej autentycznymi i przejrzystymi. Gdy otwarcie wyrażamy swoje myśli i postępujemy zgodnie z wyznawanymi wartościami, pozostajemy wierni samym sobie i własnym

przekonaniom. Pozwala to budować głębsze, bardziej wartościowe relacje z innymi oraz sprzyja poczuciu spokoju i bezpieczeństwa w codziennym życiu.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Jeśli ktoś zgrzeszy i przekroczy nieświadomie którekolwiek z przykazań PANA, czyniąc to, czego nie wolno, stanie się winny i będzie obciążony nieprawością.
>
> *— Kapłańska 5:17*

Książka: Stary Testament / Kapłańska
Tematy: kara, prawo, grzech

Interpretacja:
Aby w pełni zrozumieć werset *Kapłańska 5:17*, należy uwzględnić kontekst historyczny powstania tej księgi. Księga Kapłańska jest jedną z pięciu pierwszych ksiąg Biblii, znanych jako Pięcioksiąg lub Tora.

Została ona spisana przez *Mojżesza* w czasie wędrówki Izraelitów przez pustynię, po ich ucieczce z niewoli egipskiej. Prawo zawarte w tej księdze zostało dane Izraelitom, aby pomóc im prowadzić życie zgodne z wolą Bożą poprzez przestrzeganie Bożych przykazań.

Znaczenie wersetu

Kapłańska 5:17 podkreśla, jak ważne jest branie na siebie odpowiedzialności za popełnione grzechy – nawet te, których dopuściliśmy się nieumyślnie. Przypomina nam on, że ilekroć łamiemy Boże przykazania, musimy okazać skruchę i szukać przebaczenia. Ciężar winy spoczywa na nas i musimy ponosić konsekwencje naszych czynów, choć Bóg jest zawsze gotów nam przebaczyć i pomóc w naprawieniu wyrządzonych szkód.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Ponieważ wyroku za zły czyn nie wykonuje się od razu, serce synów ludzkich jest w nich zawzięte i gotowe na to, aby popełniali zło.
>
> *— Kaznodziei 8:11*

Książka: Stary Testament / Kaznodziei
Tematy: kara, zlo, serce, sadzic, grzech

Interpretacja:
Księga Koheleta to dzieło poetyckie i filozoficzne, podejmujące refleksję nad sensem życia oraz relacją między ludzkością a Bogiem. W ósmym rozdziale, w wersecie 11., autor podkreśla znaczenie sprawiedliwości i kary w powstrzymywaniu ludzi przed popełnianiem złych czynów. Werset ten przypomina, że gdy złe postępowanie pozostaje bezkarne, ludzie są bardziej skłonni do czynienia zła.

Sprawiedliwość w społeczeństwie

Sprawiedliwość stanowi fundamentalną wartość dla każdego społeczeństwa dążącego do demokracji i wolności. Bez sprawiedliwości harmonia społeczna zostaje podważona przez bezkarność. Jeśli jednostki nie ponoszą konsekwencji za swoje niewłaściwe postępowanie, mogą ulec pokusie popełniania kolejnych przewinień, co prowadzi do powstania cyklu przemocy i bezkarności, niszczącego tkankę społeczną.

Znaczenie kary

Fragment *Kaznodziei 8:11* wskazuje na konieczność stosowania kary dla utrzymania sprawiedliwości w społeczeństwie. Kara nie jest jedynie formą odpłaty wobec sprawcy, lecz także środkiem odstraszającym innych od popełniania czynów nagannych. W

konsekwencji, środki karne są niezbędne zarówno do reagowania na już popełnione przestępstwa, jak i do zapobiegania ich powtarzaniu się w przyszłości.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Kto uwierzy i ochrzci się, będzie zbawiony, ale kto nie uwierzy, będzie potępiony.
>
> *— Marka 16:16*

Książka: Nowy Testament / Marka
Tematy: kara, chrzest, wiara, sadzic, Zbawienie

Interpretacja:
Biblia jest źródłem nauk i wskazówek, które chrześcijanie starają się wprowadzać w życie codzienne. Jedna z takich wskazówek znajduje się w Ewangelii według św. Marka (16:16). Werset ten podkreśla znaczenie wiary w Boga oraz chrztu dla osiągnięcia zbawienia.

Wiara w Boga

Jednym z kluczowych elementów tego wersetu jest *wiara w Boga*. Pojęcie to stanowi istotę religii chrześcijańskiej, gdyż to właśnie dzięki wierze osiąga się zbawienie. Wiara w Boga jest fundamentem chrześcijaństwa, wyznaczającym kierunek życia wyznawców. Dzięki wierze chrześcijanie dążą do życia pełnego miłości, współczucia i więzi ze *Stwórcą*.

Chrzest

Kolejnym ważnym pojęciem występującym w wersecie *Marka 16:16* jest chrzest. Chrzest to obrzęd religijny symbolizujący odnowę życia wierzącego i jego oddanie Bogu. Jest to akt wyrażający pragnienie życia wypełnionego wiarą i miłością do Boga. Istotne jest nie

tylko wierzyć w Boga, ale także dawać temu wyraz poprzez swoje czyny.

Znaczenie zbawienia

Marka 16:16 podkreśla również znaczenie zbawienia. Zbawienie jest kluczowym pojęciem w chrześcijaństwie, stanowiącym ostateczny cel wierzących. Oznacza ono uwolnienie od grzechu i osiągnięcie życia wiecznego w niebie. Należy podkreślić, że zbawienie nie jest czymś, co uzyskuje się automatycznie; trzeba do niego dążyć poprzez wiarę i dobre uczynki.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> PAN jest nieskory do gniewu i wielki w mocy, a winnego nie uniewinni. Droga PANA jest w wichrze i w burzy, a obłok jest prochem pod jego stopami.
>
> *— Nahuma 1:3*

Książka: Stary Testament / Nahuma
Tematy: kara, cierpliwość, siła

Interpretacja:
Jeden z ważnych wersetów biblijnych mówi, że Pan jest nieskory do gniewu, lecz wielki w swej mocy. Oznacza to, że Boża cierpliwość wykracza daleko poza nasze wyobrażenia i wynika z Jego bezwarunkowej miłości do nas. Choć my często ulegamy gniewowi lub frustracji, w przypadku Boga jest inaczej. Posiada On nieskończoną zdolność wybaczania, a jednocześnie ustanawia sprawiedliwość.

Nie pozostawia winnych bez kary

Werset ten wskazuje również, że Bóg nie pozostawi winnych bez kary. Niektórym może się to wydawać surowe, lecz w rzeczywistości jest to bardzo proste. Wszyscy wiemy, że gdy postępujemy źle, musimy ponieść tego konsekwencje. Dzięki temu uczymy się na błędach i staramy się ich nie powtarzać. Bóg pragnie, abyśmy postępowali tak samo, gdyż grzech zawsze niesie ze sobą skutki – zarówno dla nas samych, jak i dla innych.

Droga Pana prowadzi przez wichurę i burzę

Werset ten mówi także o panowaniu Boga nad burzą i wichurą, co oznacza, że jest On Panem i Władcą wszystkiego, co dzieje się na świecie. Burze bywają przerażające i niszczycielskie, jednak dla Boga stanowią one zaledwie ułamek tego, czego jest On zdolny dokonać. *Fragment ten ukazuje Jego wielkość i absolutną władzę*.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Ja wszystkich, których miłuję, strofuję i karcę. Bądź więc gorliwy i pokutuj.
>
> *— Objawienie 3:19*

Książka: Nowy Testament / Objawienie
Tematy: kara, nawrócenie, życie, miłość, pokuta

Interpretacja:
Księga Objawienia to ostatnia księga Nowego Testamentu, uznawana za proroctwo dotyczące końca świata. Zawiera ona wiele treści na temat Bożej miłości, miłosierdzia, sprawiedliwości i odkupienia. W szczególności werset *Objawienie 3:19* mówi o tym, jak Bóg upomina i karci tych, których miłuje.

Bóg upomina i karci

W *Objawienie 3:19* Bóg mówi: *„Ja wszystkich, których miłuję, strofuję i karcę”*. Słowo *„upominać”* oznacza wskazywanie na błąd lub udzielanie nagany. Słowo *„karcić”* odnosi się do skorygowania postępowania lub wymierzenia kary wychowawczej. Oba te pojęcia wskazują, że Bóg jest gotów ingerować w nasze życie, gdy potrzebujemy skorygowania i karcenia. Choć może się to wydawać surowe, w rzeczywistości jest aktem miłości.

Kiedy Bóg kogoś upomina lub karci, nie czyni tego lekkomyślnie ani pod wpływem kaprysu. Działa, ponieważ wie, że dana osoba potrzebuje pomocy w zmianie swojego postępowania lub w pokonaniu trudności. Zatem Boże upomnienie i karcenie płyną z miłości i mają na celu pomóc nam stać się lepszymi.

Dlaczego Bóg karci?

Biblia zawiera wiele przykładów sytuacji, w których Bóg upominał lub karcił ludzi. Na przykład Izraelici byli karceni wielokrotnie, gdy nie słuchali Boga i oddawali cześć bożkom. Znajdujemy tam również opisy proroków, których Bóg upominał, gdy nie wypełniali Jego poleceń.

Dlaczego jednak Bóg karci? Istnieje ku temu kilka powodów. Po pierwsze, Bóg karci nas, by skorygować nasze postępowanie, gdy zbaczamy z właściwej drogi. Wie, że jeśli będziemy nadal podążać w złym kierunku, sprowadzimy cierpienie na siebie i na ludzi wokół nas. Dlatego Bóg interweniuje, pomagając nam wrócić na właściwą ścieżkę. Po drugie, Bóg karci nas, by chronić przed złem. Gdy decydujemy się na coś, co może być dla nas niebezpieczne, Bóg może wkroczyć i udzielić nam nagany lub kary, aby powstrzymać nas przed realizacją tego zamiaru. Choć w danej chwili może się to wydawać surowe, może nas uchronić przed znacznie poważniejszymi kłopotami.

Co więcej, Bóg karci nas, by udzielić nam lekcji. Gdy postępujemy niewłaściwie, możemy wyciągnąć wnioski z własnych błędów i wzrastać w wierze oraz mądrości. Zamiast postrzegać karcenie jedynie jako karę, możemy widzieć w nim lekcję, którą musimy przyswoić, aby stać się lepszymi ludźmi.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Nie będziesz brał imienia PANA, twego Boga, nadaremnie, gdyż PAN nie zostawi bez kary tego, który bierze jego imię nadaremnie.
>
> *— Powtórzonego 5:11*

Książka: Stary Testament / Powtórzonego

Tematy: kara, prawo

Interpretacja:

Werset *Powtórzonego 5:11* zawiera jedno z najbardziej znanych i czczonych przykazań w Biblii. W przykazaniu tym Bóg poucza nas, abyśmy nie wzywali Jego imienia nadaremnie. Oznacza to, że nie wolno nam posługiwać się Jego imieniem w sposób lekkomyślny, pozbawiony znaczenia czy nieszczery, ani używać go bez uwzględnienia konsekwencji.

Imię Boga jest święte i musimy odnosić się do niego z należytym szacunkiem. Gdy używamy Jego imienia w sposób lekceważący, okazujemy brak szacunku samemu Bogu oraz wyznawanej przez nas wierze. Dlatego musimy ważyć słowa i zawsze czcić oraz wielbić imię Boga.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Rozważ więc w swym sercu, że jak człowiek karze swego syna, tak PAN, twój Bóg, karze ciebie.

> *— Powtórzonego 8:5*

Książka: Stary Testament / Powtórzonego
Tematy: kara, Ojciec, uczyc sie

Interpretacja:
Biblia często mówi o tym, jak Bóg karze tych, którzy są Mu nieposłuszni. Łatwo jest postrzegać Boga wyłącznie jako źródło miłości i pokoju, zapominając, że jest On również sprawiedliwy i rozlicza nas z naszych czynów. *Powtórzonego 8:5* przypomina nam o tym aspekcie Bożej natury: choć Jego miłość jest bezgraniczna, Bóg poddaje nas także karceniu, gdy postępujemy wbrew Jego przykazaniom i nakazom.

Zrozumienie w sercu

Werset ten rozpoczyna się od słów: *„Rozważ więc w swym sercu”*. Zwrot ten stanowi wezwanie do autorefleksji – do uświadomienia sobie, że choć często próbujemy usprawiedliwiać swoje postępowanie, Bóg zna to, co kryje się w naszych sercach. Dostrzeżenie własnych niedoskonałości i błędów jest pierwszym krokiem ku samodoskonaleniu i rozwojowi osobistemu.

Ojcowskie karcenie

Druga część wersetu odnosi się do sposobu, w jaki ojciec karci syna dla jego własnego dobra. Ukazuje to, że Boże karcenie nie wynika ze złych intencji; ma ono na celu pouczenie i skorygowanie nas, by sprzyjać naszemu wzrostowi i rozwojowi. Tak jak ojciec karci syna, by wpoić mu wartości i cnoty, tak Bóg karci nas, abyśmy mogli uczyć się na własnych błędach i stawać się lepszymi ludźmi.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*